

Medgivande för Riksbanken att ge kredit till Internationella valutafonden

Sammanfattning

Finansutskottet föreslår att riksdagen medger att Riksbanken ingår ett nytt avtal om en kredit till Internationella valutafonden (IMF) på 7,4 miljarder s.k. särskilda dragningsrätter (SDR). SDR är IMF:s speciella valutaenhet, och 7,4 miljarder SDR motsvarar ca 92 miljarder kronor.

Under 2012 och 2013 slöt IMF bilaterala låneavtal med ett antal medlemsländer, inklusive Sverige, för att stärka sina utlåningsresurser. Avtalen löper ut under 2016 och 2017, och om inte avtalen ersätts med nya minskar IMF:s utlåningsresurser med cirka en tredjedel. Både IMF och Riksbanken anser att det osäkra världsekonomiska läget motiverar att IMF även i fortsättningen har tillgång till bilaterala krediter vid sidan av det permanenta medlemskapitalet och det lite mer långsiktiga lånearrangemanget NAB (New Arrangement to Borrow).

Enligt utskottet är IMF en viktig global finansiell institution, och det är avgörande att IMF har tillgång till de resurser som krävs för att hantera kriser i det internationella betalningssystemet. Sverige är en liten öppen ekonomi med stor utrikeshandel, och är därför starkt beroende av stabila marknader och ett väl fungerande internationellt betalningssystem.

Behandlade förslag

Riksbankens framställning 2016/17:RB3 Medgivande för Riksbanken att ge kredit till Internationella valutafonden.

Innehållsförteckning

Utskottets förslag till riksdagsbeslut	3
Redogörelse för ärendet	4
Ärendet	4
Utskottets överväganden	5
Medgivande om kredit till Internationella valutafonden	5
Riksbankens framställning	5
Finansutskottets ställningstagande	11
<i>Bilaga</i>	
Förteckning över behandlade förslag	13
Framställningen	13
<i>Tabeller</i>	
Tabell 1 Riksbankens låneåtaganden till IMF	10
Tabell 2 Uppskattning av långivare i det nya bilaterala avtalet	10

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

Medgivande för Riksbanken att ge kredit till IMF

Riksdagen medger att Riksbanken får ingå ett avtal med Internationella valutafonden om en kredit på 7,4 miljarder SDR, särskilda dragningsrätter, motsvarande ca 92 miljarder kronor.

Därmed bifaller riksdagen framställning 2016/17:RB3.

Stockholm den 16 februari 2017

På finansutskottets vägnar

Fredrik Olovsson

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Fredrik Olovsson (S), Monica Green (S), Maria Plass (M), Ingela Nylund Watz (S), Oscar Sjöstedt (SD), Jörgen Andersson (M), Hans Unander (S), Janine Alm Ericson (MP), Jan Ericson (M), Marie Granlund (S), Dennis Dioukarev (SD), Mats Persson (L), Ulla Andersson (V), Niklas Karlsson (S), Fredrik Schulte (M), Peter Helander (C) och Andreas Carlson (KD).

Redogörelse för ärendet

Ärendet

I framställning 2016/17:RB3 Medgivande för Riksbanken att ge kredit till Internationella valutafonden föreslår Riksbanken att riksdagen medger att Riksbanken ingår ett avtal om en kredit till Internationella valutafonden (IMF) på 7,4 miljarder SDR (särskilda dragningsrätter), motsvarande ca 92 miljarder kronor. Avtalet är en del i ett paket med flera bilaterala kreditavtal mellan IMF och en del medlemsländer för att stärka IMF:s utlåningskapacitet. De bilaterala krediterna är ett komplement till IMF:s medlemskapital och IMF:s tillgång till resurserna i lånearrangemanget NAB (New Arrangement to Borrow).

Utskottets överväganden

Medgivande om kredit till Internationella valutafonden

Utskottets förslag i korthet

Riksdagen godkänner att Riksbanken ingår ett avtal om en kredit på 7,4 miljarder särskilda dragningsrätter (SDR) till Internationella valutafonden (IMF), motsvarande ca 92 miljarder kronor.

Under 2012 och 2013 slöt IMF bilaterala låneavtal med ett antal medlemsländer, inklusive Sverige, för att stärka sina utlåningsresurser. Avtalen förfaller under 2016 och 2017. Avtalet mellan Sverige och IMF förfaller i februari 2017. Det nya avtalet ersätter det gamla avtalet och gäller som längst till den 31 december 2020.

Enligt utskottet är det viktigt att IMF har de resurser som krävs för att hantera kriser i det internationella betalningssystemet. Sverige är en liten öppen ekonomi med stor utrikeshandel, och är därför starkt beroende av ett stabilt och väl fungerande internationellt betalningssystem.

I de kommande diskussionerna om IMF:s resursbehov bör Sverige sätta fokus på frågan om permanenta utlåningsresurser i form av medlemskapital i stället för tillfälliga resursförstärkningar i form av t.ex. bilaterala kreditavtal med ett begränsat antal medlemsländer. Utskottets uppfattning är att merparten av IMF:s utlåning bör finansieras genom medlemskapital. Bilaterala krediter bör endast förekomma i begränsad omfattning och under begränsade perioder.

Riksbankens framställning

Till följd av finanskrisen tecknade Internationella valutafonden (IMF) under 2012/13 bilaterala låneavtal med 35 medlemsländer om totalt 282 miljarder SDR (IMF:s valutaenhet särskilda dragningsrätter), motsvarande nästan 400 miljarder dollar, för att stärka sin utlåningskapacitet. Sverige bidrog efter ett riksdagsbeslut med 6,7 miljarder SDR (då motsvarande ca 70 miljarder kronor).

Låneavtalen löper ut under 2016 och 2017 (Riksbankens avtal med IMF löper ut i februari 2017). I augusti 2016 beslutade IMF:s styrelse att IMF ska ingå nya avtal med medlemsländerna. Enligt IMF är utsikterna för världsekonomin fortfarande osäkra. Det finns en risk för att flera länder framöver kan behöva söka finansiellt stöd från IMF, och om IMF inte ingår

nya låneavtal minskar utlåningsresurserna med cirka en tredjedel. Riksbanken har därför fått en förfrågan från IMF om Sverige kan bidra med ett nytt bilateralt lån i ungefär samma omfattning som det tidigare lånet.

Hösten 2016 meddelade IMF-chefen Christine Lagarde att IMF dittills fått utfästelser om nya bilaterala lån från 25 medlemsländer om totalt 340 miljarder dollar.

IMF:s utlåning finansieras i första hand av medlemskapitalet (de s.k. kvoterna). Medlemskapitalet svarar efter den senaste förstärkningen för ca 50 procent av IMF:s totala utlåningsresurser. Utöver medlemskapitalet har IMF också tillgång till två särskilda lånearrangemang – NAB (New Arrangement to Borrow) och GAB (General Arrangement to Borrow). Tillsammans svarar de för ca 20 procent av IMF:s resurser. Sedan 2009 lånar IMF även bilateralt från ett antal medlemsländer. Dessa medel står för de återstående ca 30 procenten av IMF:s nuvarande låneresurser.

För att de länder som lånar ut till IMF bilateralt ska behandlas lika är avtalen mellan IMF och medlemsländerna standardiserade (vissa marginella skillnader kan dock förekomma på grund av olika juridiska förutsättningar i de enskilda länderna). Villkoren i de aktuella avtalen överensstämmer i stora delar med de avtal som tecknades under 2012/13. Huvuddragen i låneavtalet mellan Riksbanken och IMF redovisas i punkterna nedan:

- Låneavtalet är utställt i SDR, och IMF har rätt att maximalt låna 7,4 miljarder SDR, motsvarande ca 92 miljarder kronor.
- Riksbankens åtagande att låna till IMF gäller till den 31 december 2019. IMF kan, efter Riksbankens medgivande, förlänga avtalet ytterligare ett år till den 31 december 2020. Slutdatumet är alltså den sista december 2020, vilket det är i samtliga låneavtal som IMF nu sluter med olika medlemsländer.
- Om IMF utnyttjar avtalet kan fonden som huvudregel låna i högst tio år från lånetillfället. Efter långgivarens medgivande kan dock återbetalningstiden förlängas med upp till fem år.
- De bilaterala lånen måste aktiveras för att säkerställa att de endast används som en förstärkning av IMF:s ordinarie finansieringskällor (medlemskapitalet och lånearrangemangen NAB och GAB). För att lånen ska aktiveras krävs att IMF:s kvarvarande utlåningsresurser understiger 100 miljarder SDR och att NAB är aktiverat eller tömt på resurser. Dessutom måste 85 procent av långgivarna rösta för en aktivering av avtalen. Detta är nytt i förhållande till de avtal som slöts under 2012/13 och ger långgivarna ett större inflytande över när resurserna får användas.
- Riksbanken kan begära att avtalet avslutas eller att givet lån återbetalas i förtid om Sverige t.ex. får betalningsbalansproblem. Sådana beslut fattas av IMF efter att man beaktat Sveriges skäl för att avtalet ska avslutas eller att lån ska återbetalas i förtid.
- IMF har rätt att låna via avtalet med Riksbanken för att betala tillbaka lån till annan bilateral långgivare som begärt att lån ska återbetalas.

- Räntan på de medel som lånas ut till IMF utgörs av den s.k. SDR-räntan, vilken är en sammanvägd ränta. SDR-räntan har ett golv på 0,05 procent (SDR-räntan uppgick i mitten av januari 2017 till 0,318 procent).
- Riksbanken har rätt att välja vilken av valutorna amerikanska dollar, euro, brittiska pund, japanska yen eller kinesiska yuan som lånas ut under avtalet. IMF har rätt att betala tillbaka lånet i någon av dessa valutor eller i kronor eller i SDR.

Riksbankens förslag

Riksbanken delar IMF:s bedömning att det världsekonomiska läget motiverar att IMF fortfarande har tillgång till lånade medel som ett komplement till IMF:s medlemskapital och resurserna i NAB. De bilaterala lånen är ett angeläget stöd till stabiliteten i det internationella betalningssystemet.

Riksbanken anser att bördefördelningen mellan länderna, dvs. den relativa storleken på de enskilda ländernas lån, kommer att vara rimlig eftersom flertalet av de långgivare som deltog under 2012/13 års bilaterala låneavtal och ytterligare några länder förväntas delta i den nya låneomgången.

Enligt Riksbanken är utlåning till IMF förknippad med mycket låg risk. Medlen lånas ut till IMF som i sin tur lånar vidare till tredje land, och IMF bär kreditrisken. IMF har hittills aldrig gjort några kreditförluster på sin utlåning.

För att Riksbanken ska få ingå ett bilateralt avtal med IMF krävs riksdagens medgivande. Riksbanken föreslår därför att riksdagen medger att banken ingår ett avtal om en kredit till IMF på 7,4 miljarder SDR (cirka 92 miljarder kronor). Beloppet ligger inom ramen för den låneutfästelse på 10 miljarder dollar som Riksbanken gjorde till IMF inför 2012/13 års bilaterala lån.

Tidigare riksdagsbehandling

Under finanskrisen våren 2009 beslutade den s.k. G20-gruppen att IMF:s utlåningsresurser skulle tredubblas. Europeiska rådet beslutade att EU:s medlemsländer skulle bidra med 75 miljarder euro i tillfälliga krediter. Efter en framställning från Riksbanken beslutade riksdagen i februari 2010 att medge att banken fick ingå ett låneavtal med IMF om ett belopp på 2,47 miljarder euro, vilket motsvarade Sveriges andel av EU:s utlovade kredit (Riksbankens framst. 009/10:RB2 och bet. 2009/10:FiU13).

I december 2010 beslutade riksdagen att medge att Riksbanken deltog i ett utökat NAB. I beslutet ingick att Sveriges åtagande i NAB ökade från 0,85 miljarder SDR till 4,4 miljarder SDR. Det större åtagandet i NAB ersatte det bilaterala avtalet om en kredit på 2,47 miljarder euro som riksdagen beslutade om våren 2010 (Riksbankens framst. 2009/10:RB7 och bet. 2010/11:FiU17).

Till följd av bl.a. skuldskrisen i euroområdet enades euroländerna i slutet av 2011 om att låna ut 150 miljarder euro till IMF i form av temporära bilaterala lån. Ungefär samtidigt beslutade Riksbanken att verka för en kredit till IMF på 100 miljarder kronor. Våren 2012 uttalade Riksbanken att man skulle verka för ett bilateralt lån på 10 miljarder dollar. Efter en framställning från

Riksbanken beslutade riksdagen i slutet av 2012 att medge att banken fick ingå ett bilateralt avtal med IMF om en kredit på 6,7 miljarder SDR, motsvarande ca 70 miljarder kronor (Riksbankens framst. 2011/12:RB5 och bet. 2012/13:FiU17).

I mars 2016 beslutade riksdagen att medge att Riksbanken fick ingå ett kreditavtal med IMF om högst 500 miljoner SDR, motsvarande 5,8 miljarder kronor. Beslutet gällde dock inte en förstärkning av IMF:s reguljära resurser utan utlåning till låginkomstländer via IMF:s fond Poverty Reduction and Growth Trust (Riksbankens framst. 2015/16:RB3 och bet. 2015/16:FiU40).

Hösten 2016 yttrade sig finansutskottet till utrikesutskottet över regeringens skrivelse Redovisning av verksamheten i Internationella valutafonden, Världsbanksgruppen samt de regionala utvecklings- och investeringsbankerna 2014 och 2015. I yttrandet delade utskottet regeringens bedömning att det är viktigt att den pågående översynen av IMF:s resurssituation är bred och bl.a. tar ställning till i vilken utsträckning man kan förlita sig på tillfälliga resursförstärkningar från medlemsländerna eller om det behövs ett mer permanent kapital (skr. 2015/16:145 och ytr. 2016/17:FiU1y).

Ytterligare information

Hur stor är risken för kreditförluster?

Riksbankens bedömning är att utlåning till IMF är förknippad med en mycket låg risk.

Historiskt har IMF aldrig haft några kreditförluster på sin reguljära utlåning. Däremot har det hänt att länder inte har betalat i tid, t.ex. Grekland sommaren 2015. IMF har visserligen skrivit av lån till utvecklingsländer, t.ex. Liberia 2008. Avskrivningarna har dock räknats som bistånd och finansierats vid sidan av IMF:s reguljära finansiering.

Även om risken för att IMF ska göra kreditförluster är liten går den inte att helt negligera eftersom IMF ger lån till länder som inte kan låna på annat sätt och att lånen oftast är relativt stora i förhållande till låntagarlandets BNP. Risken begränsas dock bl.a. av att IMF har status som prioriterad fordringsägare vid omstrukturering av ett lands skuld, att lånevillkoren är strikta och kopplade till ett låneprogram och att delutbetalningar av lån föregås av en översyn och beslut av IMF:s styrelse.

Långgivare till IMF, t.ex. Riksbanken, står inte för kreditrisken vid utlåning till tredje land, utan det gör IMF: även om ett land inte betalar sin skuld till IMF måste IMF ändå betala sin skuld till Riksbanken. För att kunna betala sina långgivare i tid har IMF byggt upp en reserv (den s.k. precautionary balance). Reserven består huvudsakligen av tidigare erhållna räntetäkter och får användas för att täcka inkomstbortfall och eventuella kreditförluster. Reserven uppgick i slutet av 2015 till 14,2 miljarder SDR, vilket motsvarade 25,7 procent av IMF:s utestående lån eller 2,1 procent av IMF:s totala lånekapacitet i slutet av 2015.

Vid sidan av reserven har IMF andra tillgångar som skulle kunna användas för att täcka eventuella förluster. En sådan tillgång är IMF:s guldinnehav som i dagsläget har ett marknadsvärde på ca 80 miljarder SDR. Guldinnehavet får visserligen inte användas för att täcka förluster, men i slutändan är det medlemsländerna som bestämmer användningen. En försäljning av IMF:s guld kräver stöd från 85 procent av medlemsländernas röster och måste genomföras med hänsyn till eventuell marknadspåverkan.

Varför 7,4 miljarder SDR?

När riksdagen godkände det bilaterala lånet 2012/13 var lånesumman 6,7 miljarder SDR. I det nu aktuella lånet ligger lånesumman på 7,4 miljarder SDR.

Utgångspunkten för storleken på Riksbankens bilaterala lån till IMF är det lånelöfte på 10 miljarder dollar som Riksbanken gav inför IMF:s vårmöten 2012. Lånebeslutet på 6,7 miljarder SDR motsvarade ca 10 miljarder dollar utifrån de då gällande valutakurserna. Den nu aktuella lånesumman på 7,4 miljarder SDR motsvarar också ca 10 miljarder dollar utifrån nu gällande valutakurser.

Aktivering av låneavtalen och hur mycket har IMF använt av de tidigare bilaterala lånen?

För att de bilaterala lånen ska aktiveras krävs att IMF:s kvarvarande utlåningsmedel understiger 100 miljarder SDR och att NAB är aktiverat eller tömt på resurser. Nytt i det aktuella avtalet är att 85 procent av långivarna dessutom måste rösta för en aktivering av avtalen. Det ger långivarna ett större inflytande över när resurserna får användas.

NAB förstärktes kraftigt 2011 och har sedan dess aktiverats tio gånger (för en period av sex månader varje gång). Trots det har de bilaterala avtalen från 2012/13 aldrig aktiverats. IMF har alltså inte behövt låna medel från den bilaterala upplåningen för att klara sin reguljära utlåning under perioden 2011–2016.

NAB avaktiverades (lades i viloläge) i februari 2016 när 2010 års överenskommelse om en fördubbling av medlemskapitalet trädde i kraft i samband med att USA:s kongress godkände överenskommelsen i december 2015.

Hur stort åtagande har Riksbanken gentemot IMF efter det nya bilaterala lånet?

Som framgår av tabell 1 uppgick Riksbankens totala låneåtagande till IMF till drygt 14,2 miljarder SDR, motsvarande 177 miljarder kronor, i slutet av 2016. Om det bilaterala avtalet från 2012/13 ersätts med det nya föreslagna lånet stiger Riksbankens totala åtagande till knappt 15 miljarder SDR, motsvarande 185,5 miljarder kronor (utifrån valutakurserna i slutet av 2016).

Tabell 1 Riksbankens låneåtaganden till IMF

Åtagande	SDR, miljarder	Kronor, miljarder
Medlemskapital	4,43	54,9
Nya lånearrangemanget, NAB	2,26	28
Generella lånearrangemanget, GAB	0,38	4,7
Bilateralt lån 2012	6,7	83,1
Bilateralt lån 2017	7,4	91,7
Lån inom PRGT (Poverty Reduction and Growth Trust) ¹	0,5	6,2
Totalt före nytt bilateralt lån	14,24	176,9
Totalt efter nytt bilateralt lån	14,97	185,5

¹ IMF:s utlåningsfacilitet för låginkomstländer. Finansieras separat och inte genom IMF:s reguljära utlåning.

Källa: Riksbanken.

Vilka länder deltar i det nya bilaterala låneavtalet?

Det finns inga aktuella uppgifter på hur många länder som kommer att delta i det nya bilaterala avtalet. I tabell 2 görs ett försök till uppskattning. Hittills har låneavtal godkänts och/eller undertecknats av 18 länder. Av dessa är fyra nya långivare – Algeriet, Brasilien, Chile och Kanada. I 16 länder, däribland Sverige, pågår en process för att godkänna avtalet. Av dessa är två nya långivare – Peru och Schweiz. Av de länder som tidigare gett bilaterala lån till IMF har sju ännu inte gett besked, däribland Ryssland.

Tabell 2 Uppskattning av långivare i det nya bilaterala avtalet

Miljarder dollar

Land	Lån 2012	Lån 2016/17	Kommentar ¹
Algeriet		Ja	<i>Ny långivare</i>
Australien	7	Ja	
Belgien	13,2	Förväntas	
Brasilien	(10)	Ja	<i>Ingick aldrig 2012-lånet</i>
Chile		Ja	<i>Ny långivare</i>
Colombia	1,5	n/a	
Cypern	0,6	n/a	
Danmark	7	Ja	
Filippinerna	1	Förväntas	
Finland	5	Förväntas	
Frankrike	41,4	Ja	
Indien	10	n/a	
Italien	31	Förväntas	
Japan	60	Ja	
Kanada		Ja	<i>Ny långivare</i>
Kina	43	Ja	
Korea	15	Ja	
Luxemburg	2,7	Förväntas	

Land	Lån 2012	Lån 2016/17	Kommentar ¹
Malaysia	1	Ja	
Malta	0,3	Förväntas	
Mexiko	10	Ja	
Nederländerna	18	Förväntas	
Norge	9,3	Förväntas	
Nya Zeeland	1	Förväntas	
Peru		Förväntas	<i>Ny långgivare</i>
Polen	8,3	Ja	
Ryssland	10	n/a	
Saudiarabien	15	Ja	
Schweiz	(10)	Förväntas	<i>Ingick aldrig 2012-lånet</i>
Singapore	4	Förväntas	
Slovakien	2,1	n/a	
Slovenien	1,2	Ja	
Spanien	19,6	Förväntas	
Storbritannien	15	Ja	
Sverige	10	Förväntas	
Sydafrika	2	n/a	
Thailand	1	Förväntas	
Tjeckien	2	n/a	
Turkiet	5	Ja	
Tyskland	54,7	Ja	
Österrike	8,1	Förväntas	

¹ Ja = IMF:s styrelse har godkänt låneavtalet eller landet har redan skrivit under låneavtalet och avtalet är aktivt. n/a = ingen information. Förväntas = landet har indikerat att det är villigt att teckna nytt lån och befinner sig i interna beslutsprocesser.

Källa: Riksbanken och IMF.

Finansutskottets ställningstagande

Utskottet anser att IMF är en viktig internationell finansiell organisation, och att det är avgörande att IMF har tillgång till de resurser som krävs för att kunna hantera kriser i det internationella betalningssystemet.

Detta är inte minst viktigt för Sverige som är en liten öppen ekonomi med stor utrikeshandel och därför är starkt beroende av stabila marknader och ett väl fungerande internationellt betalningssystem.

Sveriges åtaganden gentemot IMF ligger i dagsläget på drygt 14,2 miljarder SDR, vilket motsvarar ca 177 miljarder kronor – ca 55 miljarder kronor via medlemskapitalet (Sveriges s.k. kvot) i IMF, tillfälliga kreditåtaganden på ca 28 miljarder kronor via lånearrangemanget NAB och ca 83 miljarder kronor via ett bilateralt kreditavtal med IMF. Kreditavtalet med IMF löper ut i februari 2017. Det slöts i februari 2013 och var en del av en tillfällig resursförstärkning av IMF till följd av bl.a. skuldkrisen i euroområdet.

I augusti 2016 beslutade IMF:s styrelse att IMF skulle teckna nya bilaterala avtal med medlemsländerna när avtalen från 2012/2013 löper ut. Riksbanken förslår därför i sin framställning att riksdagen ska medge att Riksbanken

tecknar ett nytt avtal om en kredit till IMF på 7,4 miljarder SDR, motsvarande ca 92 miljarder kronor. Avtalet ska löpa till som längst den 31 december 2020.

Både IMF och Riksbanken anser att det osäkra världsekonomiska läget motiverar att IMF har fortsatt tillgång till lånade resurser vid sidan av medlemskapitalet och det lite mer långsiktiga lånearrangemanget NAB. Om inte nuvarande bilaterala avtal ersätts med nya minskar IMF:s utlåningsresurser med cirka en tredjedel, vilket kan äventyra stabiliteten i det internationella betalningssystemet.

Utskottet ser ingen anledning att ifrågasätta IMF:s och Riksbankens bedömningar. Utskottet anser därför att riksdagen bör godkänna att Riksbanken ingår ett nytt kreditavtal med IMF på 7,4 miljarder SDR i enlighet med de villkor och förutsättningar som redovisas i Riksbankens framställning.

Principiellt anser utskottet att finansiering via bilaterala låneavtal med medlemsländerna endast bör förekomma i begränsad omfattning och under begränsade perioder för att täcka tillfälliga eller oförutsedda behov. Merparten av IMF:s utlåning bör i stället finansieras genom det permanenta medlemskapitalet, som också styr ländernas inflytande och röststyrka i organisationen. Trots förra årets fördubbling svarar medlemskapitalet i dagsläget för endast ca 50 procent av IMF:s utlåningsresurser, medan lånearrangemanget NAB (inklusive GAB) svarar för ca 20 procent och de bilaterala lånen för ca 30 procent av resurserna. Innan förstärkningen 2016 var andelen tillfälliga resurser ännu större. För Sveriges del har tillfälliga krediter via NAB och bilaterala krediter under de senaste åren svarat för mer än 70 procent av Sveriges åtagande gentemot IMF.

Under 2017 påbörjas i IMF:s styrelse och mellan medlemsländerna en diskussion om IMF:s framtida roll och resursbehov. Arbetet kommer bl.a. att utmynna i ett förslag till den s.k. 15:e översynen av medlemskapitalet som enligt de senaste uppgifterna beräknas vara klar 2019. Översynen är kraftigt försenad bl.a. till följd av att den 14:e översynen från 2010 trädde i kraft först i början av 2016. Enligt utskottet är det viktigt att Sverige i de kommande diskussionerna och förhandlingarna driver på för att få till stånd en djup och bred översyn av IMF:s resursbehov med bl.a. fokus på frågan om omfattningen av permanenta resurser i form av medlemskapital i stället för tillfälliga resursförstärkningar från ett begränsat antal medlemsländer.

I en annan framställning till riksdagen (framst. 2016/17:RB4) föreslår Riksbanken att riksdagen medger att banken förlänger Sveriges åtagande i IMF:s lånearrangemang NAB med ytterligare fem år från och med den 17 november 2017. Sveriges åtagande i NAB uppgår för närvarande till 2,26 miljarder SDR, motsvarande ca 28 miljarder kronor. Utskottet behandlar förslaget i betänkande 2016/17:FiU29.

BILAGA

Förteckning över behandlade förslag

Framställningen

Framställning 2016/17:RB3 Medgivande för Riksbanken att ge kredit till Internationella valutafonden:

Riksdagen medger att Riksbanken ingår ett avtal om kredit till Internationella valutafonden, IMF, med ett belopp om 7,4 miljarder särskilda dragningsrätter (cirka 92 miljarder kronor).